

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **JUDr. A. Š.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Zítkem, advokátem AK PONCZA / ŠRÁMEK se sídlem Českobratrská 1403/2, villa Antonia, Ostrava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě ze dne 6. 10. 2016 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. MSK 88726/2016, **o dopravních přestupcích,**

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 28. 12. 2016 ve 13.05 hodin v obci Ostrava, Slezská

Ostrava, na pozemní komunikaci ulice Hladnovské, u přechodu pro chodce u zastávky MHD „Gymnázium“, ve směru jízdy k ulici Nízká, jako řidič osobního vozidla Volvo registrační značky X, překročil nejvyšší v místě dovolenou rychlost jízdy 50 km/h o 40 km a více. Silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam byla v uvedeném místě naměřena rychlost 93 km/h, po odečtení možné odchylky rychloměru ± 3 km/h, tedy rychlost minimálně 90 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit dne 15. 1. 2016 v 07.45 hodin, v Ostravě, Moravské Ostravě, na pozemní komunikaci ulice Ostrčilova u domu č.p. 2557/10, kde jako řidič osobního vozidla tovární značky Volvo registrační značky X zastavil a stál v místě, kde je to zakázáno, a to ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce, čímž porušil úmyslně ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dalšího přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit dne 15. 1. 2016 v 07:45 hodin v Ostravě, Moravské Ostravě, na pozemní komunikaci ulice Ostrčilova u domu č.p. 2557/10, neboť jako řidič osobního vozidla tovární značky Volvo registrační značky X zastavil a stál v místě, kde je to zakázáno, a to ve vzdálenosti kratší než 5 m od začátku a konce vodorovné dopravní značky „Podélná čára souvislá“, čímž mezi touto dopravní značkou a vozidlem nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m; tímto jednáním porušil ust. § 27 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání mu byla v souladu s ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 6.000,-Kč a zákaz činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát Města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl o vině žalobce dne 25. 4. 2016 rozhodnutím pod č. j. SMO/156578/16/DSC/Mas tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků a spisové dokumentace obsahující oznámení přestupků, úřední záznamy, ověřovací list, osvědčení, snímek, který byl pořízen silničním laserovým rychloměrem.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí Magistrátu Města Ostrava ze dne 25. 4. 2016, č. j. SMO/156578/16/DSC/Mas potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětných přestupků dopustil a sankce byla uložena zákonným způsobem.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek: (i) první žalobní námitkou žalobce napadá nezjištění správnosti a řádnosti užití měřícího zařízení, když zpochybnil

řádnost měření v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, zejména co do vzdálenosti od měřeného vozidla, co do správného úhlu ve vztahu k měřenému vozidlu a teplotě v místě měření; (ii) nezjištění společenské škodlivosti vytýkaného jednání za situace, kdy rychlost byla naměřena v pondělí 28. 12. 2015, kdy je podstatně nižší frekvence dopravy, mimo dobu školního vyučování; (iii) nezjištění skutkového stavu věci – vzdálenosti vozidla od přechodu pro chodce a šíře volného jízdního pruhu, neboť umístění vozidla nelze posuzovat formou odhadu či mozkovým myšlením, nýbrž prostým verifikovaným měřením; (iv) zkrácení procesních práv žalobce, neboť správním orgánem nebyly respektovány omluvy z jednání dne 18. 3. 2016 a 24. 6. 2016.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětných přestupků dopustil, pročez navrhl zamítnutí žaloby. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 15. 2. 2016 bylo žalobci doručeno (fikcí) oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 1. 2. 2016 a předvolání k ústnímu jednání na 29. 2. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 28. 12. 2015, ve kterém byl strážníkem Městské policie Ostrava zaznamenán přestupek podle § 125c/ 1f,2 o překročení rychlosti, přičemž žalobce se do tohoto dokumentu odmítl vyjádřit a tiskopis nepodepsal;
- úřední záznam ze dne 28. 12. 2015, vypracovaný strážníkem V. T. a str. M. T.;
- výstup z radarového měření s fotografií vozidla tov. zn. Volvo, RZ X, obsahující údaj o naměřené rychlosti 93 km/h, po odpočtu 90 km/h;
- fotokopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70339-15 ze dne 30.10. 2015, kterým byla ověřena správná funkčnost silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM, výrobního čísla rychloměru TC001220 s platností do 29.10. 2016;
- osvědčení o absolvování základního školení operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM pro V. T. ze dne 26. 10. 2011;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 15. 1. 2016, ve kterém byl strážníkem Městské policie Ostrava T. Z. zaznamenán přestupek podle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., přičemž žalobce se do této listiny odmítl vyjádřit a tiskopis nepodepsal;
- úřední záznamy ze dne 15. 1. 2016, vypracované strážníky B. V. a T. Z.;
- fotosnímky o zaparkovaném vozidle;
- **protokol o ústním jednání ze dne 29. 2. 2016** o společném řízení ve smyslu § 57 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce uvedl, že jednání, které je mu

kladeno za vinu, tedy stání, tak jak je vozidlo vyfoceno ve spise, se dopustil, nicméně za okolností, které následně uvede, a které odůvodňovaly takové stání. Současně požádal o přerušení ústního jednání vzhledem k tomu, že v 10:00 hodin má jednání, jehož existenci doloží do konce pracovní doby. Žádosti bylo vyhověno a jednáno odročeno na 18. 3. 2016;

- protokol o výpovědi svědka strážníka Městské policie Ostrava, B. V. ze dne 29. 2. 2016, zasahujícího strážníka, a protokol o výpovědi svědka T. Z. ze dne 18. 3. 2016;
- žádost o odročení a současně omluva z jednání 18. 3. 2016 ze dne 15. 3. 2016 podaná Mgr. J. Z.;
- úřední záznam ze dne 18. 3. 2016 kolem 8:10 hod. úřednice Mgr. H. M. o telefonickém hovoru, kdy účastník řízení sdělil, že se nemůže dostavit k jednání, protože mu před chvílí volala manželka, že ji propouštějí z nemocnice;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 25. 4. 2016 vydané pod č. j. SMO/156578/16/DSČ/Mas.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 2. 5. 2016 blanketní odvolání, které bylo doplněno dne 24. 5. 2016; dne 1. 7. 2016 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též seznam lokalit měření pro období 1. 7. 2015 – 31. 12. 2015 jako doplnění řízení po podání odvolání dle § 86 odst. 2 správního řádu, jakož i výzva k seznámení se s podklady a vyjádření se k nim ze dne 25. 8. 2016, kterou žalovaný informoval žalobce o nových podkladech rozhodnutí.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v *obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h a více.*

[10] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[11] Podle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a ve vzdálenosti kratší než 5 m před nimi.*

[12] Podle ust. § 27 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *řidič nesmí zastavit a stát ve vzdálenosti kratší než 5 m od začátku a konce vodorovné dopravní značky "Podélná čára souvislá" nebo nástupního ostrůvku tam, kde by mezi touto dopravní*

značkou nebo nástupním ostrůvkem a vozidlem nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m.

[13] Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Právní posouzení věci samé

[14] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. S ohledem na nesouhlas žalobce s rozhodnutím bez ústního jednání, bylo nařízeno ústní jednání.

[15] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[16] Krajský soud nepřisvědčil **první** žalobní **námítce**. Touto námitkou žalobce správním orgánům vytýká nezjištění správnosti a řádnosti užití měřicího zařízení, neboť měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, zejména co do vzdálenosti od měřeného vozidla, co do správného úhlu ve vztahu k měřenému vozidlu a teplotě v místě měření.

[17] K výše uvedené námitce soud uvádí, že ze správního spisu bylo zjištěno, že při měření rychlosti bylo použito měřící zařízení typu LTI 20/20 TruCAM, s platným osvědčením, které bylo vydáno 30. října 2015 s platností do 29. října 2016 (viz ověřovací list č. 8012-OL-70339-15 ze dne 30. 10. 2015), měření je zdokumentováno výstupem, který obsahuje údaj o rychlosti měřeného vozidla, fotodokumentaci včetně záměrného kříže a registrační značku měřeného vozidla. Měření provedl strážník, který je držitelem osvědčení k používání laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM (viz záznam o přestupku a osvědčení ze dne 26. 10. 2011). Judikatura správních soudů za těchto okolností akceptuje, že nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřicího přístroje neobjevila tzv. chybová zpráva; v takovém případě by totiž ke změření rychlosti vůbec nedošlo, což by se následně projevilo i ve výstupu z měření v záznamu o přestupku; v této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42 a ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2017, č. j. 28A 10/2016-45). Bezdůvodná je proto i námitka ohledně teploty, při které bylo měření prováděno. Navíc sám žalobce předložil soudu k důkazu technickou specifikaci daného

silničního rychloměru, ve kterém uveden teplotní rozsah měření -30 °C do +60 °C. Žalobce nepředložil důkaz o tom, že v poledne 28. 12. 2015 došlo k výraznému teplotnímu výkyvu pod mínus 30 °C.

[18] Soud nepřisvědčil další **námítce**, kterou žalobce namítá absenci materiální stránky přestupku, když zpochybňuje společenskou škodlivost svého jednání vzhledem k času a místu. Žalobce má za to, že jel-li rychlostí převyšující dovolenou rychlost o 40 km/h dne 28. prosince ve 13 hod., pak s ohledem na provoz a mimoškolní dobu jeho jednání nedosáhlo takové míry, aby se jednalo o přestupek co do jeho materiální stránky.

[19] Přestupkem podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti, alespoň v míře nepatrné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, publ. pod č. 18/2009 Sb. NS).

[20] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se (před nabytím účinnosti zákona č. 40/2009 Sb.) řídila i trestnost trestných činů. Pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73 publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS.). Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23 vyslovil, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

[21] V souzené věci žalobce dovolenou rychlost překročil o 40 km/h. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí posuzoval naplnění materiálního znaku přestupku se zdůrazněním, že obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost výrazně, tedy o nejméně 40 km/h, a to v obci, v blízkosti přechodu pro chodce, kde je zvýšený pohyb chodců, což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek chodců, obviněného, tak i případných dalších účastníků silničního provozu. Krajský soud se s názorem správního orgánu zcela ztotožnil a nepřisvědčil, že to, že k jednání došlo v den vánočních prázdnin, v pondělí (v poledne), tedy první pracovní den po vánočních svátcích, je takovou významnou skutečností, která vylučuje či alespoň výrazně omezuje porušení nebo alespoň ohrožení právem chráněného zájmu společnosti, v důsledku čehož nedochází k naplnění materiálního znaku přestupku. Soud nepochybuje, že v době vánočních prázdnin s ohledem na umístění školy je snížen pohyb chodců, není

to však vyloučeno, neboť gymnázium není tam jedinou budovou, naopak nachází se v zastavěné obytné části. Žalobce svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (viz odst. 9 tohoto rozsudku), tedy svou povinnost jet v obci nejvýše rychlostí 50 km/h, čímž porušil chráněný zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území vyplývající z obecné úpravy. Žalobce svým jednáním velmi výrazně ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného provozu na pozemních komunikacích.

[22] Krajský soud neakceptoval důvodnost ani **třetí námitky** ohledně nezjištěného skutkového stavu v případě žalobcova stání na ulici Ostrčilova v Ostravě dne 15. 1. 2016 v 7:45 hod. Správní orgány vzaly za prokázané, že žalobce své vozidlo Volvo RZ X v uvedený den a čas zastavil u domu č.p. 2557/10 ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce a současně ve vzdálenosti kratší než 5 m od začátku a konce vodorovné dopravní značky „Podélná čára souvislá“, čímž mezi touto dopravní značkou a vozidlem nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m. Žalobce toto zpochybňuje tím, že strážníci uvedené vzdálenosti neměřili např. svinovacím metrem, což je obvyklý způsob, ale vzdálenost pouze odhadli. Z obsahu správního spisu a tam založených dvou snímků stojícího žalobcova vozidla jednoznačně je seznatelné, že vozidlo stálo na vozovce před přechodem pro chodce v místě, kde je vodorovná dopravní značka „Podélná čára souvislá“ a tato zasahuje i za stojící vozidlo. V tomto případě není tedy co měřit a již pouhým zhlédnutím stojícího vozidla je naprosto zřejmé, že došlo k porušení vytýkaného ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) a k) zákona o silničním provozu. Pokud žalobce má za to, že nelze odhadnout šíři 3 metry mezi vozidlem a dopravní značkou „podélná čára souvislá“, či 5 metrů od přechodu pro chodce, pak soud mu nepřisvědčil. Dospělý jedinec je naprosto schopen odhadnout vzdálenost mezi stojícím vozidlem a uvedenou dopravní značkou. Navíc ze snímku je zcela zřejmé, že prostor mezi žalobcovým vozidlem a vodorovnou dopravní značkou je užší než šíře samotného žalobcova vozidla. Při úvaze, že žalobcovo vozidlo, tak jak je zadokumentováno, patří mezi vozidla, jejichž běžná šíře se pohybuje kolem 2 metrů (něco málo přes dva metry), pak touto logickou úvahou, bez jakéhokoli dalšího měření, je naprosto zřejmé, že není zachována požadovaná šíře tří metrů. Totéž platí i pro zhodnocení situace ve vztahu k přechodu pro chodce.

[23] A konečně k poslední námitce ohledně zkrácení jeho procesních práv, jestliže správní orgán nevzal v potaz jeho omluvu z jednání dne 18. 3. 2016 a 24. 6. 2016. Jak uvedeno v odstavci [14] tohoto rozsudku, přestupkovou věc lze projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66).

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: „*zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41).

[24] Žalobci byl termín druhého jednání 18. 3. 2016 sdělen u jednání dne 29. 2. 2016. Dne 15. 3. 2016 správní orgán obdržel od „pracovního“ kolegy žalobce Mgr. Zítka žádost o odročení jednání, aniž by byla předložena plná moc opravňující jej k zastoupení žalobce a za druhé z předloženého potvrzení je jen zjiitelné, že manželka žalobce se má dostavit na chirurgickou kliniku FN v Ostravě dne 14. 3. 2016 k operaci. V den jednání telefonicky žalobce sdělil, že se nemůže jednání zúčastnit, neboť mu právě volala manželka, že ji propouštějí z nemocnice. Na to mu bylo sděleno, že nebyla akceptována omluva z jednání provedená Mgr. Zítkem a správní orgán nemá dosud žádný důvod pro odročení jednání. Rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 25. 4. 2016, aniž žalobce dodatečně předložil jakýkoliv doklad o propuštění jeho manželky z nemocnice dne 18. 3. 2016.

[25] Krajský soud dává v hodnocení řádnosti omluvy zapravdu žalovanému a uvedené omluvy hodnotí jako účelové. To, že žalobce je advokát, neznamená, že za něj automaticky bez předložení plné moci může jednat jeho kolega. Bezesporu, kdyby nastala nenadálá situace bezprostředně před jednáním, která by nejen zabránila žalobci se k jednání dostavit, ale i komunikovat se správním orgánem, bylo by možné informace o nedostavení se k jednání akceptovat od jiné osoby, avšak s dodatečně předloženým věrohodným dokladem. V souzené věci však taková situace nenastala. Tři dny před termínem jednání, bez prokázání se plnou mocí, kolega žalobce správnímu orgánu sdělil, že manželka žalobce dne 14. 3. 2016 prodělala operaci, a když této omluvě nebylo vyhověno, což bylo sděleno jednak Mgr. Jiřímu Zítku, který den před jednáním se telefonicky dotazoval ve věci omluvy a jednak písemně zasláno žalobci, tak žalobce ráno v den jednání 18. 3. 2016 se omlouval z důvodu propuštění manželky z nemocnice, která mu to právě sdělila. Žalobce však žádným způsobem správnímu orgánu dodatečně nepředložil věrohodný důkaz potvrzující pravdivost tohoto sdělení. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodu, o něž se opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013 č. j. 9 As 90/2012-31). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z jednání tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným projednáním přestupku. Samotné předložení dokladu o tom, že jeho manželka nastoupila do nemocnice k provedení operace a poté jen sdělení, že v den ústního jednání je propouštěna, nemůže být vyhodnocena jako omluva náležitá.

Závěr a náklady řízení

[26] Pokud se týká navrhovaných důkazů, soud neměl důvod provádět dokazování výsledkem navrhovaných svědků manželky žalobce a policisty V. T., neboť obsah předložených správních spisů byl dostatečně vypovídající pro posouzení důvodnosti žaloby.

[27] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[28] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 12. července 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně